

Sygn. akt IX Ka 316/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Sędziowie: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

SSR del. Dorota Baran

Protokolant: protokolant sądowy Anna Wołowicz - Piłat

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2014 roku

sprawy **S. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art.177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Staszowie

z dnia 28 listopada 2013 roku sygn. akt VII K 372/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie o grzywnie punkt III;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego S. S. od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze.

sygn. akt IX 316/14

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że w dniu 14 lutego 2013 roku w W., woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem marki P. o numerze rejestracyjnym (...), w wyniku niedostosowania prędkości do panujących warunków, wykonując manewr wyprzedzania prawidłowo poruszającej się prawą stroną jezdni, kierującej rowerem D. P. wpadł w poślizg, doprowadzając do zderzenia się z nią, w następstwie czego doznała ona obrażeń ciała w postaci złamania spiralnego trzonu kości piszczelowej lewej, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia oraz naruszenie prawidłowych czynności narządu jej ciała na okres powyżej siedmiu dni,

tj. o przestępstwo określone w art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Staszowie, wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 roku, sygn. akt VII K 372/13, orzekł co następuje:

I. uznał oskarżonego S. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia a stanowiącego występki z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. S. w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu S. S. grzywnę w wymiarze 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego S. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 985,24 zł. (dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych i dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu wydatków oraz wymierzył mu opłatę w wysokości 190 (stu dziewięćdziesięciu) złotych.

Oskarżony S. S. w dniu 23 stycznia 2014 roku złożył pismo, które z uwagi na jego treść, zgodnie z treścią art. 118 § 1 k.p.k., zostało uznane za apelację, wniesioną przez niego osobiście, zaskarżającą wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. S. S. wniósł o umorzenie orzeczonej wobec niego kary grzywny z uwagi na ciężką sytuację materialną oskarżonego, który posiada na utrzymaniu sparaliżowaną żonę i niepracującego syna.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Ustalenia dotyczące przebiegu zdarzenia i sprawstwa oskarżonego nie budziły żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego i nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze dyspozycję art. 58 § 2 k.k., uchylił rozstrzygnięcie znajdujące się w punkcie III zaskarżonego wyroku, a dotyczące wymierzonej wobec oskarżonego S. S., na podstawie art. 71 § 1 k.k., kary grzywny.

W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki, opisane w art. 58 § 2 k.k., który stanowi, że grzywny nie orzeka się, jeżeli dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że sprawca grzywny nie uiszczy i nie będzie można jej ściągnąć w drodze egzekucji. S. S. ma 71 lat, utrzymuje się ze świadczenia emerytalnego w wysokości 1.400 złotych, przy czym na jego utrzymaniu pozostają: sparaliżowana żona i syn, który nie może znaleźć pracy. Żona oskarżonego jest osobą ciężko chorą, której utrzymanie pochłania prawie w całości dochody oskarżonego. Ponadto, S. S. nie ma żadnych możliwości dodatkowego zarobkowania, bowiem jego żona, która jest sparaliżowana wymaga całodobowej opieki, którą sprawuje nad nią oskarżony. S. S. nie będzie miał zatem żadnych możliwości, aby zapłacić orzeczoną wobec niego grzywnę bez nadmiernego uszczerbku dla utrzymania koniecznego siebie i jego rodziny, a jej ściągnięcie w drodze egzekucji będzie niemożliwe, bowiem S. S. nie ma żadnego majątku, poza samochodem osobowym marki P. z 1995 roku, którego wartość jest z całą pewnością niewielka.

Ponadto wskazać należy, że oskarżony S. S., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, stopień jego winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie były wysokie. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczenie wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata było wystarczające dla zrealizowania celów kary. Orzeczenie dodatkowej kary grzywny, na podstawie art. 71 § 1 k.k., w wymiarze 70 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych sprawiło, że sumaryczne rozstrzygnięcie o karze byłoby dla oskarżonego nazbyt dolegliwe.

Opisane powyżej okoliczności, a w szczególności trudna sytuacja majątkowa oskarżonego, przy ustaleniu, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu nie były wysokie, skutkowały zmianą zaskarżonego

wyroku Sądu I instancji i uchyleniem rozstrzygnięcia dotyczącego orzeczenia wobec S. S. grzywny obok kary pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Powyższe ustalenia skutkowały uznaniem apelacji oskarżonego za zasadną i zmianą zaskarżonego wyroku na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 456 k.p.k., w sposób wyżej opisany.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia, bowiem ich uiszczenie przez oskarżonego byłoby dla niego zbyt uciążliwe, skoro S. S. osiąga niskie miesięczne dochody, posiada na utrzymaniu sparaliżowaną żonę oraz niepracującego syna i nie jest właścicielem żadnego majątku.

SSO A. Ślusarczyk SSO Krzysztof Sajtyna SSR del. Dorota Baran